

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Infans Jesus in dies mirum in modum blanditur nobis, verùm nos
illud non æstimamus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Contra il-
los qui dif-
ficulter cre-
dunt favo-
res, quos
Deus exhi-
bet bonis
animabus.

Nihilominus plurimos reperire est, qui ejusmodi credulitatem arguant levitatis, quique, cum vulgo accenseri nolint ex arrogantia, consulto difficiles se exhibent in credendo: Examinant ipsi omnia tam strictè, tantaque cum severitate judicant de omnibus, ut si minimum quid inveniant, quod ab ipsorum alienum sit opinione, omnia vertant in contemptum & exhibilent: audias ipsos dicere fastidiosè & fastuosè: Ita, credibile est, Sanctissimam Virginem hâc ratione, illorum pluribus suum dixeram Filium; illam, quæ cum ipso est in caelo, descensuram eo no-

mine in terram, ut ipsos demulcent hâc oblectatione; & JESUM Christum, qui tanto jam tempore suæ reliquit infirmitates infantie, has consulto resumpturum, ut illorum satisfaciat desiderio, quod exasnuant, blandiendi sibi? Somnia hæc sunt mentis infirmæ, quæ loco apud sapientes sunt nullo; nullius sanè vel exigui arguitur iudicij, si quis non videat, plura imaginationis suis omnibus inesse, quam veritatis: Et ex hoc desumunt ansam despiciendi devotionem, omnibusque vitis bonis assericandi notam levitatis.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS indes mirum in modum blanditur nobis, verum nos illud non asfirmamus.

ARTICULUS III.

Hæc instantia, quam credulam rationi satis congruam, ita irritavit nostrum bonum senem, ut subito assurgens, totusque inusitato abreptus zelo, tanto cum ardore locutus sit nobis, quo ipsammet confundere potuisset impietatem: Itane tantâ pervicaciâ obdurent mentem impij, ut nihil, nisi quod sibi placuerit, velint credere? an velut illusiones aspiciant favores, quos Deus exhibet animabus sibi fidelibus? Non miror, proscindi nos ab illis cavillationibus & sarcasmis, cum

illos non capere, multo minus adhuc, experiri possint: Sed quid dicent ad favores absque comparatione adhuc majores, & familiaritates magis adhuc singulares, quibus indes nos prosequitur Unigenitus Sanctissimæ Virginis Filius, usque tantæ certitudinis, ut nullus, nisi hæreticus vel Atheus negare fidem illis possit?

Nonne ipsemet in personâ dat se nobis quotidie in sacrâ Communione? Nonne assumit statum, ubi longè adhuc minor, quàm in suâ infantia, apparet nobis; & quam-

vis

vis semper maneat in cœlo juxta
 magnitudinem suam naturalem,
 & in suæ Majestatis gloriæ, an pro-
 pterea intermittit venire, sequi nos
 bis consignare? An unquam desin-
 nit longè alijs nos delinire blandi-
 tijs, quàm omnes sint illæ, quas
 legimus in Vitis Sanctorum, quan-
 do conspiciendum se præbuit ipsis?
 Non satis est ipsi proximè se nobis
 exhibere præsentem, nostròsque
 admittere amplexus, sed insinuare
 se vult in inimos pectoris nostri
 recessus. Non satis est ipsi ad ex-
 saviandum suum amorem, ore suo
 nostra deosculari ora; sed ipsemet
 intrare vult ora nostra, & descen-
 dere versùs cordis nostri regio-
 nem, ut è vicino jungat se illi,
 ipsique inseparabiliter adhaereat.
 Facit adhuc quid amplius, miscere
 vult carnem suam adorandam cum
 carne nostrâ peccatrice, & sangui-
 nem suum cum sanguine nostro,
 & animam suam cum animâ no-
 strâ, & intellectum suum cum in-
 tellectu nostro, & voluntatem su-
 am cum voluntate nostrâ: Unico
 verbo, effundere in nos vult uni-
 versaliter omnem divinitatem sua-
 rum immensitatem.

Vos qui videri vultis constantes
 animo, quique tam difficilem re-
 bus pietatis tribuitis fidem, dicite
 mihi, an hæc omnia credatis esse
 fabulas? Sunt ne imaginationes
 animorum Levium, magis hæc ve-
 ritates, tam claris expressæ verbis
 in Evangelio, conservatæ à perpe-
 tuis.

R. P. Isaac. Consultar. Tom. III.

tuâ omnium sæculorum fide ob-
 signatæ tantorum Martyrum san-
 guine, confirmatæ tantorum mira-
 culorum multitudine; propugna-
 tæ solidissimorum discursuum in-
 vincibili robore, à tot tantisque
 Eximijs Doctoribus, qui nunquam
 non hoc in argumento prostrave-
 rant infernum & hæreses, quando
 ab his fuerunt oppugnatæ? Dici-
 te mihi, an magnæ hæc veritates,
 quas tota Ecclesia adorat in silen-
 tio, quasque summâ prosequitur
 veneratione, existimentur à vobis
 illusiones, & inania infirmæ cujus-
 dam mentis phantasmata? Si cogi-
 tare hoc audeas, certus sum, te di-
 cere id minimè ausurum; liqui-
 dem ex proprio tuo tibi constat
 experimento, quantâ familiaritate
 te accipiat JESUS Christus in San-
 ctissimâ Communione.

An igitur comperis, minores has
 esse illis, quas exhibebat omnibus
 magnis hisce Sanctis, quando ipso-
 rum se brachijs committebat in
 formâ parvi Infantis? Pondera id
 bene, & fateberis, has illis sine
 comparatione esse majores, &
 quod mihi valde consolatorium vi-
 detur, has illis esse certiores. Ma-
 lem ego unicam solam Commu-
 nionem, ubi JESUS meus hæc ra-
 tione tribuit se mihi, quàm si so-
 lus habuissem omnes apparitiones
 Infantis JESU, quæ ex singulari
 privilegio concessæ sunt præterito-
 rum sæculorum Sanctis omnibus;
 eòquod per has omnes tam certus

Bona cogi-
 ratio pro
 Commu-
 nione.

T t t

non

non essem, me ipsum possedisse, quàm certus sum, me ipsum possidere, dum ipsum recipio in sanctâ Communione. Quid dicendum tibi restat ad hoc? Nónne fateberis hanc puram esse veritatem?

Rationes,
cur tam insensibiles sumus in sanctâ Communione.

Eheu! an infirmitas nostræ fidei, quæ non nisi delibat mysteria nostræ religionis; an consuetudo tractandi illa ubivis terrarum absque reverentiâ, & velut ex puro usu, insensibiles nos reddat tantis favoribus? Si JESUS Christus se monstraret oculis corporeis, quando impertitur se nobis in sanctâ Communione, admirarentur id omnes, velut ingens prodigium; & si ipsam ita reciperemus intra viginti annos semel, accenseretur id vitæ nostræ fastis, velut insigne quoddam portentum: diceretur tunc cæcis, quàm deploranda est fors vestra! & absentibus, prò quantum perdidistis, dum tantum tantum rati prodigij agere vobis non licuit testes: Sed quia spectabilem se non reddit, nisi oculis fidei, id non credimus: ratio hujus est evidens, quia fidem non habemus, & quia magnus amoris ipsius excessus illius nobis visitationes reddit admodum frequentes, isque sese nobis impertitur quotidie, hinc sermè nihil id pendimus; sed potius cogitamus, ipsum magis esse obligatum nobis, quàm nos ipsi, quando tam frequenter ipsum recipimus; ita ut ex horrendâ ingratitudine contingat nobis,

ut nostram augeamus ingratiudinem juxta mensuram, quâ ipse adauget in nobis sua beneficia.

O JESU! O mi amabilissime Salvator, non desidero felicitatem animarum, quæ suis te velut infantem amplexatæ sunt brachijs: Novi enim favores, quos exhibes mihi in sanctâ Communione, esse multò majores; sed illarum percipio felicitatem animarum, quæ magnâ & vivâ præditæ sunt fide, ut paulò clariùs hic videam Augustæ tuæ Majestatis præsentiam: Aveo bona sensa, eximios affectus reverentiæ, teneritudinis & amoris, quos hic intuitus imprimit & inserit ipsarum cordibus. O bone JESU! adauge fidem meam: Accende frigus meum; Emolli duritiam maligni cordis mei: Et fac cum gratiâ, quâ te possideo, accipere quòque illam, quâ nôrim, quòd te possideam.

Exin repetijt ter hæc verba, quæ pronuntiare consueverat, quando sese accingebat & disponebat ad Sacrificium Missæ: *Quis mihi des te fratrem meum sugentem ubera Matris meæ, ut inveniam te foris, & deosculer te?* Sed pronuntiabat illa magis ex corde, quàm ex ore, amore tam tenero, tamque accenso, ut omnes exin fuerimus commoti. Oportebat omnes tres ingredi sacellum, ut paulisper in silentio gustaremus verba, quæ dixerat nobis; & exin ita nostram renovavimus Consultationem.

AR.

Postulandum est ut deo, ut accipiat fidem nostram in magno hoc mysterio.